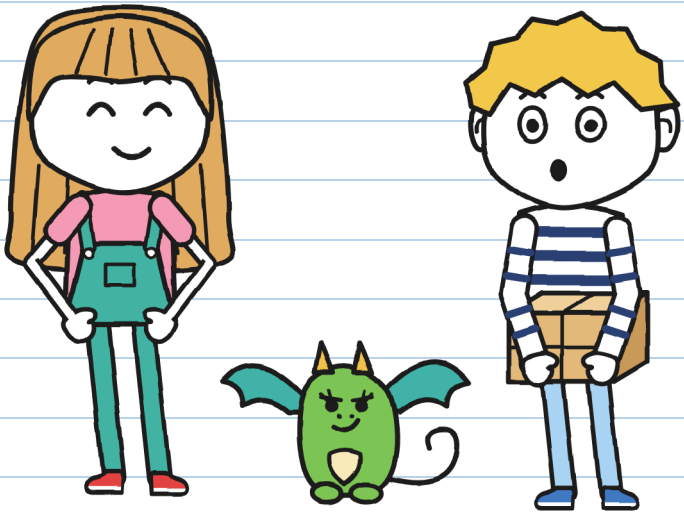
NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 1

Šis siuntinys kandžiojasi

Lui Eriksson

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS L
Aukštesnysis lygis · 11+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 1

Šis siuntinys kandžiojasi

Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson

DYDIS L · Aukštesnysis lygis · 11+

Lietuviškas leidimas: LinguAula

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

LinguAula

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

Rašant šią knygą nenukentėjo nė vienas siuntinys.
Beveik nė vienas. –].

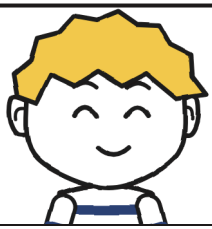

Ir niekam kitam. –J.

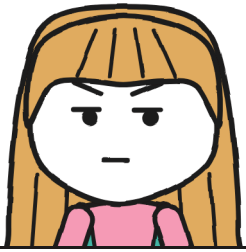
Jei ją rasi, grąžink prieš aušrą.

Trupinukė kandžiojasi, nes gyvena pasakoje. Jei gyvūnas tikras, pažiūrėk 76 puslapyje. –J.

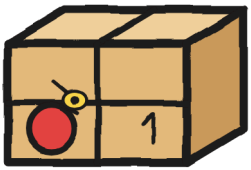
KAS YRA KAS

Gunis. Naujokas rajone. Profesionalus kurjeris (daugmaž). Šis sąsiuvinis – jo.

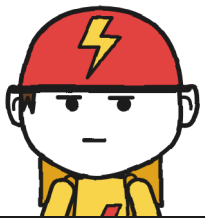
Julita. Rašo žaliai, o tai, ką rašo žaliai, nenusitrina.

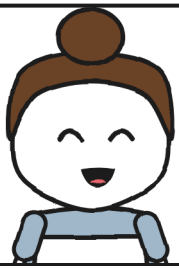
Siuntinys Nr. 1. Kur: Drakonų namai. Nurodymai: laikyti šiltai.

Mara. „Neįmanomų pristatymų" savininkė. Turi vieną vienintelę taisyklę.

Tonis. ŽAIBO kurjeris. Labai greitai pristato labai nuobodžius daiktus.

Elija. Kepėja. Pro jos groteles eina šiltas oras iš krosnies.

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS
Gunio

PRIVATU.

„Privatu“ reiškia, kad pirma skaitau aš. –J.

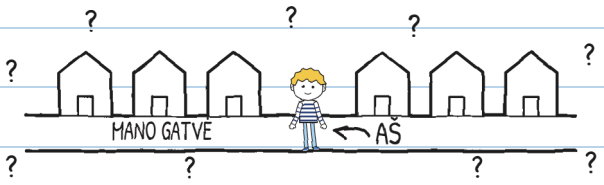

Šis sąsiuvinis atsirado iš kraustymosi dėžės Nr. 14. Ant dėžės labai užtikrintai buvo parašyta VIRTUVĖ, bet viduje nebuvo nė vieno vargano šaukšto: tik šis sąsiuvinis, viena kojinė be poros ir guminė varlė, kuri yra niekieno.

SKYRIUS 1

Tas, kurio nepristatysi

Šiame rajone gyvenu keturias dienas ir kol kas žinau lygiai vieną gatvę. Užtat visą.

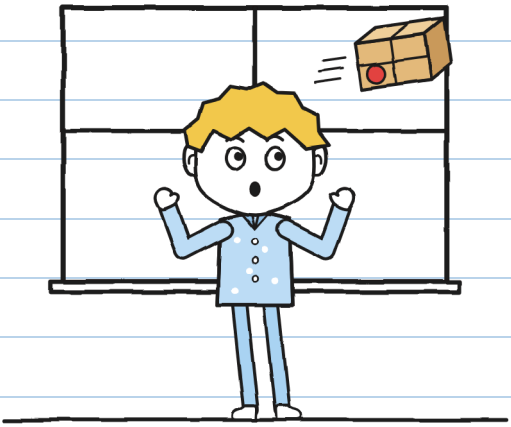

Mano planas, kaip susirasti draugą:

1. Pasisveikinti.
2. Pasakyti ką nors įdomaus.
3. ???

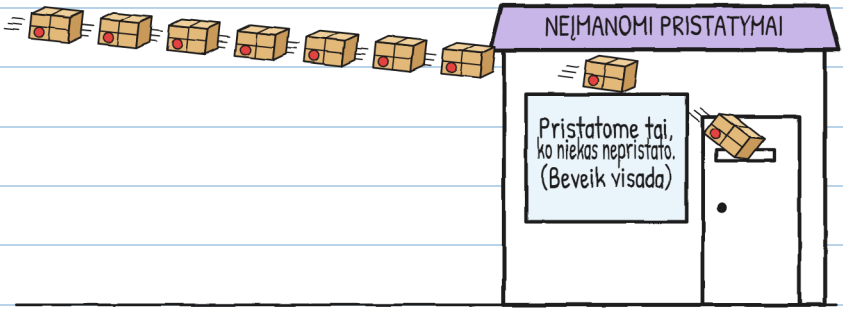
Įstrigau ties 2 punktu; apie 3 punktą – nė minties.

Šįryt mane pažadino kažkas, kas praskrido pro mano langą, o tokie dalykai mano gatvėje paprastai nenutinka. Bent jau taip maniau.

Tai buvo siuntinys.

Paskui praskrido kitas, ir dar vienas: devyni siuntiniai iš eilės, kaip antys, kurie perskrido gatvę ir sulindo pro priešais esančios parduotuvės pašto dėžutę. (Kiti vienuolika, kaip vėliau sužinojau, buvo grįžę anksčiau, kol aš miegojau kaip užmuštas.)

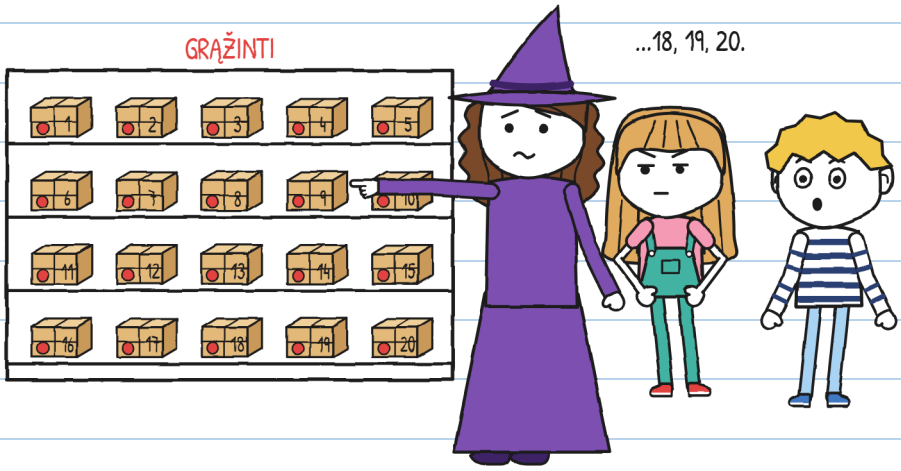

Jau turėjau 2 punktą: „Mačiau skraidančius siuntinius“.

Tai neįdomu. Taip būna labai dažnai.

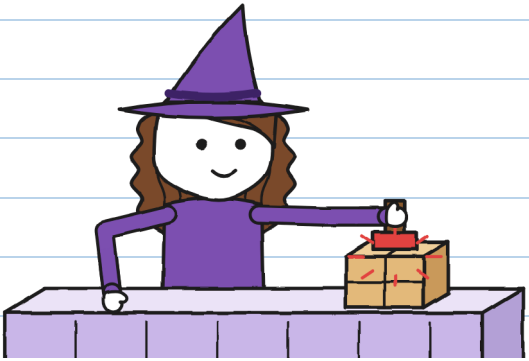
Tą pastabą parašė Julita, su kuria susipažinau šį patį rytą parduotuvėje priešais. Ji rašo žaliai, o tai, ką rašo žaliai, nenusitrina: išbandžiau.

Užsivilkau dryžuotą megztinį ant pižamos ir perėjau gatvę, kol nesugalvojau geros priežasties to nedaryti.

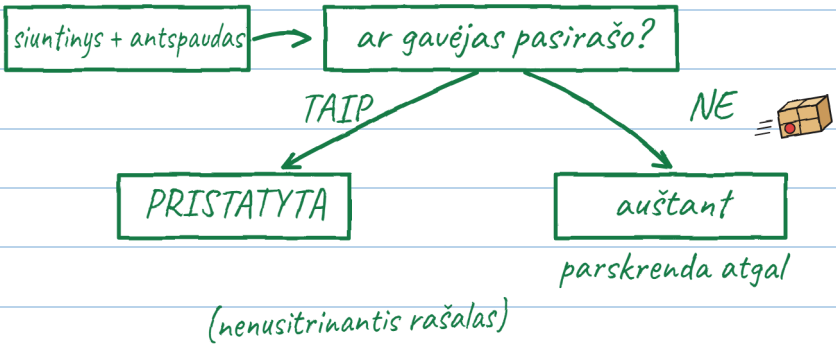

— Visi sugrįžo, — atsiduso ragana. — Vėl.

Ragana vardu Mara, ir ji turi neįmanomų pristatymų parduotuvę, o dar antspaudą, kuris švyti taip, lyg būtų prarijęs lemputę.

Julita man tai paaiškino mano paties sąsiuvinyje, net nepasivarginusi atsiklausti leidimo:

Taip nė vienas siuntinys nepradingsta.
Ir nepristatomas.

Lentynoje – grąžintieji: dvidešimt siuntinių, kurių niekam niekada nepavyko pristatyti ir kuriuos, kad būtų dar gražiau, visada siunčia tas pats žmogus.

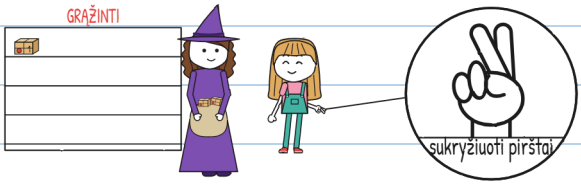
KUR: ...
SIUNTĖJAS: R.

– Kas yra R.? – paklausiau.
– Kažkas, kas labai blogai rašo, – tarė Mara, ir tiek.

Ji sukišo devyniolika grąžintųjų į maišą: tą naktį ketino vežti pianiną į švyturį ir pakeliui dar kartą pabandyti pristatyti visus; grįžti turėjo auštant. Liko tik vienas.

– Šito pristatyti neįmanoma, – perspėjo Mara. – Viena vienintelė taisyklė: NELIESKITE LENTYNOS.

– Aišku, – patikino Julita.

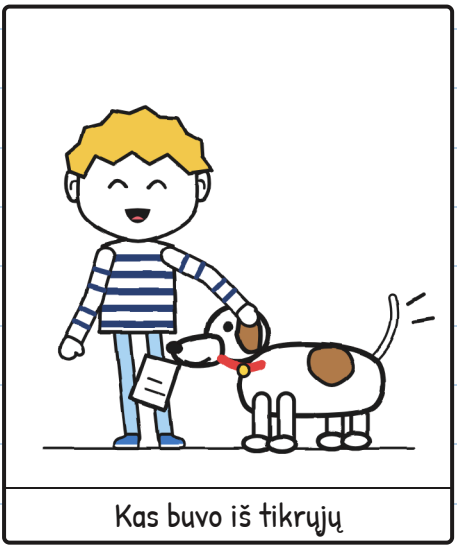
Vos tik durys užsidarė, Julita nužvelgė mane nuo galvos iki kojų, lyg matuotų siuntinį prieš jį priimdama.
– Ar tu moki pristatyti siuntinius?

Ir aš atsakiau taip, kaip atsako kiekvienas, kuris labai nori susirasti draugą:

– Taip. Savo senajame rajone buvau profesionalus kurjeris.

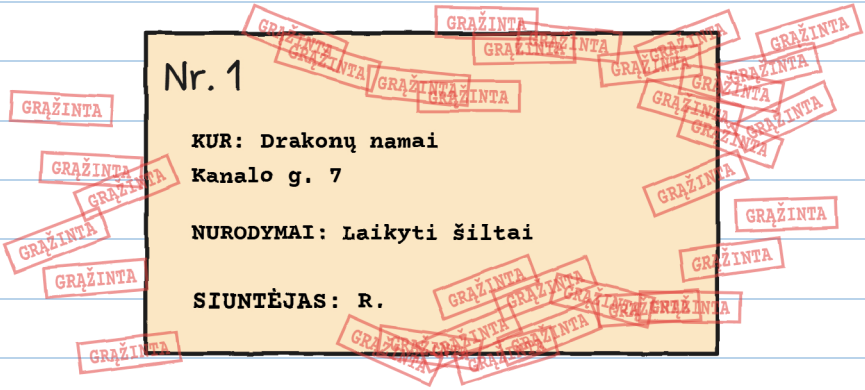
Ką pasakiau

Kas buvo iš tikrųjų

Profesionalas. Šunų.

Julita ištraukė vienintelį likusį siuntinį: Nr. 1 – tą, kurio neįmanoma pristatyti. Jai truputį drebėjo rankos; man irgi, nors aš geriau slėpiau: mane išdavė tik megztinis, kurį buvau užsivilkęs atbulai.

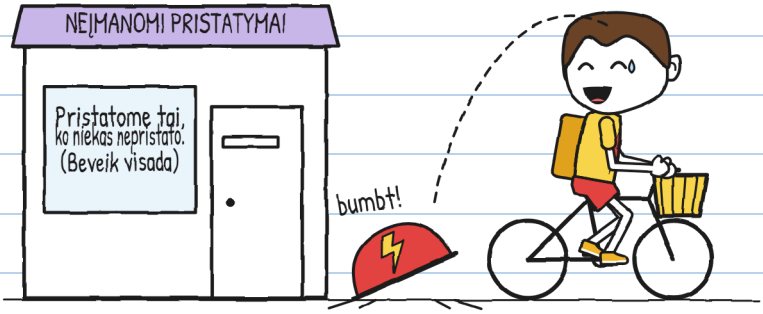

– Jei pristatysime jį prieš aušrą, – samprotavo Julita, – Mara pagaliau pamatys, kad galiu pristatyti grąžintus siuntinius.

– O jei ne?
– Jei ne, jis pats parskris atgal, ir nieko čia nenutiko.

Man tai pasirodė nepriekaištingas planas, be jokios spragos. Dar nežinojau, kas viduje.

Suskambo dviračio skambutis, ir kitoje vitrinos pusėje pasirodė berniukas su šalmu ir geltona kuprine, kuri tiesiog rėkte rėkė: ŽAIBO SIUNTOS. PER DEŠIMT MINUČIŲ ARBA NEMOKAMAI.

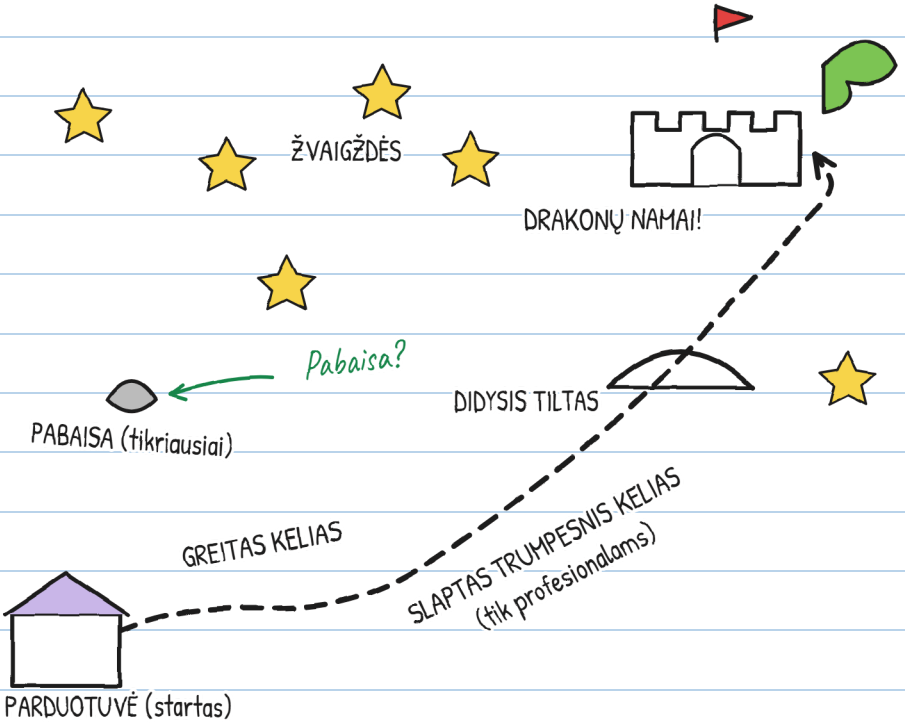

— Neįmanomi pristatymai? — pasišaipė jis. — Neįmanoma, kad jūs ką nors pristatytumėte.

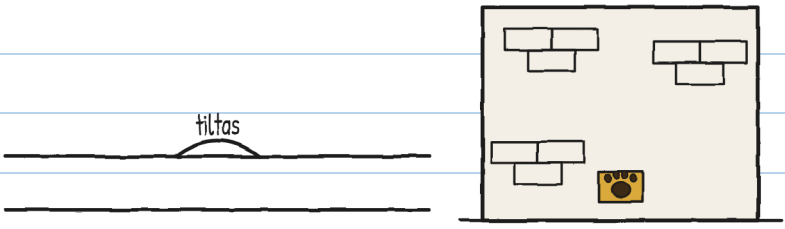
Tonis. Labai greitai pristato labai nuobodžius daiktus.

— O šiandien pristatome štai šitą, — oriai atkirto Julita. Tonis perskaitė „Drakonų namai" ir juokėsi taip smagiai, kad jam nukrito šalmas.

Nupiešiau pristatymo planą, nes profesionalūs kurjeriai piešia planus, o aš juo buvau nuo šio paties ryto.

Žvaigždės ne pakeliui.

Kanalo g. 7

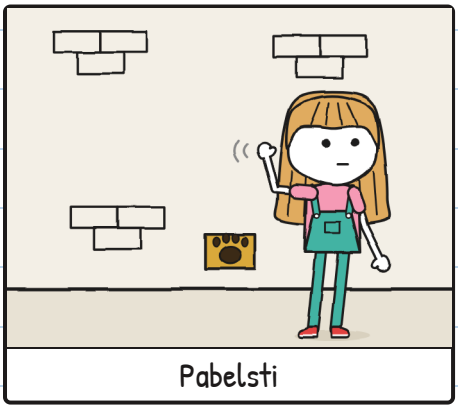
Kanalo g. 7 nebuvo namas. Tai buvo siena.

Lygi siena be durų ir langų, tokia, nuo kurios nuslystų net musė. Vienintelis dalykas ant jos – labai žemai, beveik prie pat žemės – buvo žalvarinė plokštelė su keistos formos skylute: kaip tik tokiame aukštyje, kurį pasiektų kas nors labai mažas.

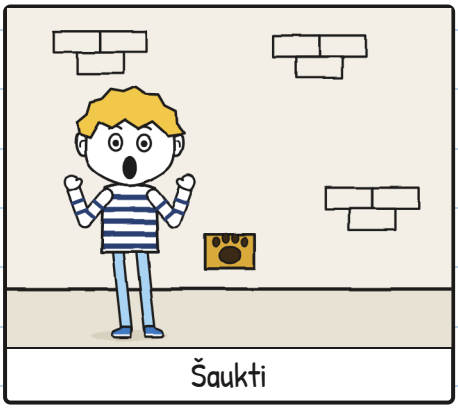

žalvarinė plokštelė

– Galbūt tai pašto dėžutė, – pasiūliau. Siuntinys netilpo nė šonu.

Išbandėme viską, ką galima išbandyti su siena:

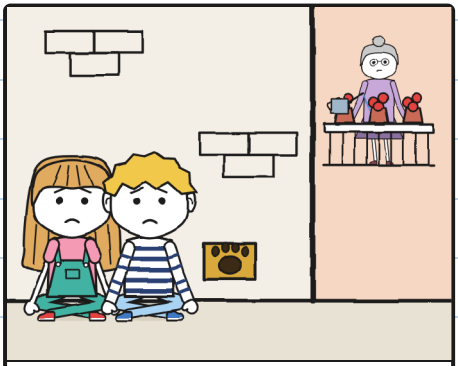
Pabelsti

Šaukti

Pažiūrėti per viršų

Pasiduoti

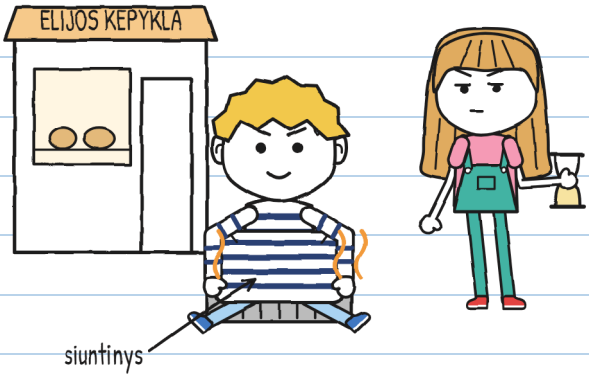
Iš gretimo namo balkono mus stebėjo ponia, laistanti savo pelargonijas, tokiu veidu, lyg būtų tai mačiusi jau tūkstantį kartų.

— Tas siuntinys čia keliauja jau daug metų, — pastebėjo ji. — Visada išeina taip pat, kaip ateina.

Buvo toks šaltis, kuris lenda pro rankoves, ir Julita dar kartą perskaitė etiketę.
– „Laikyti šiltai“, – pasakė ji. – O jis daug metų gulėjo ledinėje lentynoje.

Aš naujokas, o mes, naujokai, nurodymus dar suprantame pažodžiui: jei kur nors parašyta „laikyti šiltai“, aš ir laikau šiltai.

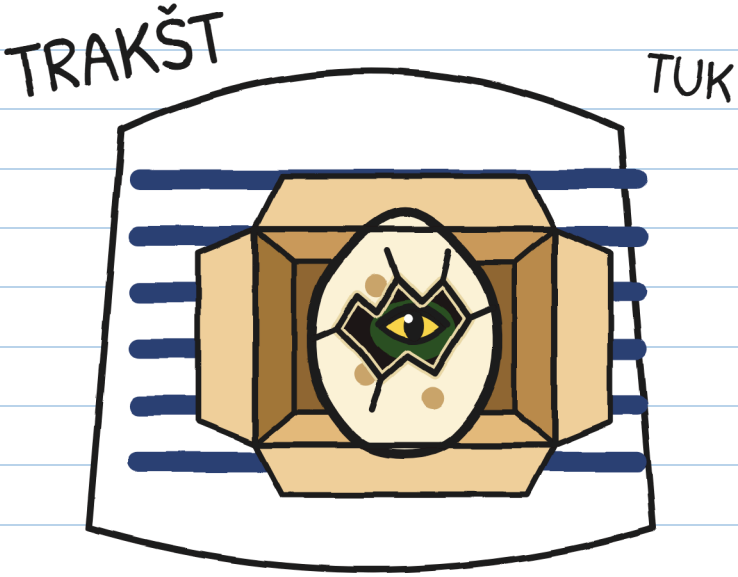
Įsikišau siuntinį po megztiniu, vėl perėjome Didįjį tiltą, ir aš atsisėdau ant grotelių prie Elijos kepyklos, pro kurias eina šiltas oras iš krosnies.

Atrodai kaip nėščia pašto dėžutė.

Taip išbuvome gerą valandėlę, apgaubti duonos kvapo, nuo kurio bet kam suurgztų pilvas, o aš pradėjau prakaituoti. Tada kažkas lengvai stuktelėjo man į pilvą: TUK.

– Čia buvo tavo pilvas? – paklausė Julita, kilstelėjusi antakį.
– Mano pilvas nedaro TUK.

Ir siuntinys pažiūrėjo į mane.

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Yra šeši dydžiai, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L turi tuos pačius puslapius ir tuos pačius piešinius. XL – tai romanas. Keičiasi tik tai, kaip pasakojama.

DYDIS XXS · PRE-A1
APČI, DRAKONAS NUSIČIAUDI LIEPSNELE!

DYDIS XS · A1
Aš nusičiaudėjau paprastai. Ji nusičiaudėjo liepsnele. Liepsnelė apdegino etiketės kampą.

DYDIS S · A2
Aš nusičiaudėjau paprastai. Ji nusičiaudėjo liepsnele. Liepsnelė apdegino etiketės kampą. Paskui mažylė tą kampą suvalgė.

DYDIS M · B1
Aš nusičiaudėjau paprastai, bet ji nusičiaudėjo liepsnele, kuri apdegino etiketės kampą. Paskui apdegusį kampą suvalgė.

DYDIS L · B2
Aš nusičiaudėjau paprastai; o ji nusičiaudėjo liepsnele, kuri apsvilino etiketės kampą, ir paskui, kuo ramiausiai, apsvilusį kampą suvalgė.

DYDIS XL · B2-C1
Iliustruotas romanas · 13+
BEKM lygiai yra apytiksliai.

Kiekvienas savo dydžiu. Ta pati istorija. –J.

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com